

Penceremin önünde yapayalnız bir ağaç var. Ovaya ve ovanın bitişiğindeki ormanlık dağa bakan bir tepenin üstünde. Daha hayatının baharında ama şimdiden sert rüzgarlar onu çok yormuş. Yana eğilmiş, topraktan kökleri çıkmış. Her rüzgâr ve yağmurla kökleri biraz daha açığa çıkıyor. Ancak şaşkıncu şekilde toprağa daha da bağlanıyor. Yapraklarını her bahar daha gür açıyor. Dertlerini bana anlatmak için gelenlere, efkârlananlara o ağacı gösteriyorum: “Bak, o ağacı görüyor musun? Ona dikkatlice bak! Sana neyi anımsatıyor?..”

Onun yanında oturmak, onunla hasb-i hal etmek bana tarifi imkânsız bir zevk veriyor, hayretlere düşürüyor. Zira o haliyle bana öyle nasihatler ediyor, öyle bir tefekkür alemine seyahate çıkarıyor ki...

Yalnız ağaçlar...

Hani kimsesiz bir dağ başında, ıssız bir bozkırın ya da tarlanın ortasında bulunan, bazen uzun uzadıya giden yolları birbirine bağlayan dar bir geçidin, bir vadinin başında nöbet tutan, bir pınarın sâkîsi ya da bir erenin türbedarı, bir meçhul şehidin kabir taşı olan yalnız ağaçlar...

Topğrağa düştükleri günden beri orayı beklemektedirler. Yanlarına gelip kendilerine sarılacak bir can bekler gibidirler. Yanında yâri, kendisini anlayacak hem demi, sohbet arkadaşı olacak bir başka ağaç daha olsa... Hani onun da olmadığı ağaçlar var ya...

Börtü böceğin ve bazen de göçmen kuşların ziyaretgâhıdır ama vefalı bir insan sıcaklığının değerini en iyi onlar biliyor olmalıdır. Gurbetin, garipliğin ve vefasızlığın ne olduğunu anlamak, resmini çizmek isteyenler onlara baksınlar.

Yılların getirdiği tahribata, susuzluğa, en sert rüzgârlara, yağmurlara, tipi ve borana karşı verdikleri mücadele ile hayata tutunmanın sembolüdürler. Yolunu kaybedenlere deniz feneri, göçmen kuşlara yuva, bunalmışlara -ırkına, nev'ine, cinsine makamına, malına mülküne bakmadan- ellerini uzatan Rahmet'in sureti olurlar.

Çok uzaklarda olsalar bile, hala orada olduklarını bilmekle içimizin huzurla dolduğu ana-babamız gibi anaçlığın ve babacanlığın tablosudur onlar. Gözleri yollarda, yolları gözlerler. Yollarda tozlanırken uzaktan görüldüklerinde koşup onlara sarılmanın tadı...

yalnız ağaçlar... kûşe-i uzletine çekilmiş dervişler... Semaya doğru açılmış eller gibidir dalları... bitmek tükenmek bilmeden aşkla şevkle Allah'ı övmekte, tazarru ve niyaz halindedirler. "Allahım! Seni hakkıyla övmekten acizim. Ben yok iken, beni sen yarattın. Varlığından bana varlık verdin. Bundan daha büyük cömertlik olur mu? Allahım! Sen varsın ya ben kendimi neden yalnız hissedeyim. Kimseler beni arayıp sormasa da sen varsın ya en vefalı dost, ey velî, ey rahman ve rahim olan...ey..!"

Bilecik tekfurunu ve ovasını, zaviyesinin bulunduğu tepeden tarassut altına alan Dursun Fakı... hala gözlemeye devam ettiği o tepede onu ziyaret ettiğimde sanki tazarru, niyaz ve secdesine devam ediyordu yüksek tepenin, uçsuz ovanın, bucaksız ufku ve sınırsız gök yüzünün sahibi bir yalnız ağaç gibi.

Etraf koyu bir sessizliğe bürünmüş iken esen rüzgâr, “hû” ile onun niyazına iştirak etmiş, kabri başında bulunan türbedarı ulu servinin dalları ahenkle cûş u hurûşa gelmiş, hislerimizin, tercümanı olmuştu:

“Bir ağaç misal yapayalnız

Ortasında kalmış bozkırın

Dediler budur garip ve ıssız

Halâyıktan uzak Hakk’a yakın”

Ulu servi, akıp giden zamanı, tarihi, mekanı ve hatıraları tekrar yaşatmış, dünyanın faniliğini ve hiçliğimizi iliklerimize kadar hissettirmişti. “Âh! Bir dile gelseydim sana neler anlatırdım neler.

Tanıklığımlı kelımelere dökerdim. Kılıç kalkan şakırtılarını mı istersin yoksa şu ovada yapılan o muhteşem savaşı ve tadılan zaferi mi? Yoksa salıncaktaki o bebeğin gülücüklerini mi? Ya o kervanın yorgun atlarının, develerinin zil sesleri... Şu çoban, şu çiftçiler, şu yolcu, şu yavuklusunun adını gövdeme kazıyan delikanlı... Ya şu Allah adamı... Hani bir gün beraber oturmuştuk da Allah'ı zikretmiştik gözyaşlarıyla. Şu dallarım neler gördü neler. Hani şairin dediği gibi:

Geleydin bir çay içimi

Sen çay dökerdin

Ben de içimi. Ama anlar mısın beni?" der gibi, güngörmüş pîr-i fâni edaları ile anlatmak istedikleri, yaşadıkları, tanıklıkları... sevinçler... üzüntüler...yorgunluklar...

Bütün bunları tefekkür ederken birden, binlerce yıl önce Medyen'den Mısır'a yolculuk eden Musa (as) canlandı gözümde.

Ve uzaktan...Çok uzaklardan gördüğü ateşten, bir cezve kor almak için, yalçın, çıplak kayalıklar ve patikalarla dolu mukaddes vadi Tuvâ'ya tırmandığında orada karşılaştığı o yalnız ağaç. Rabbimiz ondan kelâm etmişti Musa'ya (as).

Ve Rasulullah (sav)'in yolculuğunda altında konakladığı, Hammâra kuşunun yuvası ve yavrularının bulunduğu o yalnız ağaç...

Ve Allah Rasulu'ne ahd ü vefanın sembolü o Rıdvan ağacı...

Ve inleyen kütük! Sen hangi yalnız ağaçtın ki Allah senin yalnızlığını, Rasulullah (sav)'in kadem-i şerîfi ile taçlandırdı?!

Salih insanlar... baltaların girdiği bir ormandan arta kalan yalnız ağaçlar...Onlar dünyadan bir bir el ayak çektikçe dünya daha bir ıssızlaşıyor, çoraklaşıyor.

İssiz dünyanın yalnız-garib yolcusu... Dua et ağacın sahibine onların sayısını artırsın. Dua et, yolunu denk düşürsün onlara. Belki sen de bir gün bir yalnız ağaç olursun.